

Chương 05

Trong Quán Gặp Kiếp Nạn
Cổ Động Được Kỳ Duyên

ự việc xảy ra vì duyên cớ nào?

Nguyên vì Võ Đang phái truyền từ đời nọ tới đời kia đã qua mười lăm đời, môn đồ khắp hải nội, kẻ kiệt xuất không ít, nhất là ba sư huynh đệ Ngọa Vân chân nhân Bùi Ngọc Hoàng, Phi Vân Tử Kỷ Hàm Tu, Bạch Vân Vũ Sĩ Đồng Huyền Phong được gọi là Võ Đang Tam Lão, ai nấy võ công siêu tuyệt thâm hậu huyền công nối tiếp được chân truyền đời trước, nổi tiếng võ lâm uy chấn giang hồ.

Luận về phẩm hạnh trừ sự cuồng ngạo và tự tôn tự đại của họ, xưa nay họ cũng chưa hề làm gì ác và không làm hổ danh môn chính phái. Nhưng Chưởng môn Ngọa Vân chân nhân có tính yêu non xanh nước biếc lại thích vân du đây đó, cuối đời rất ít có mặt tại sơn môn.

Đại ước một buổi chiều tối hơn một tháng trước đây vị lão chân nhân Chưởng môn này vội vàng quay về, tuy cũng có tí chút khí sắc phong trần nhưng vẫn cười nói an nhiên y như ngày cũ, chẳng có dấu hiệu gì lạ. Không ngờ vừa hết một đêm, mới sáng hôm ngày thứ hai các đệ tử thị hầu vừa vào đan phòng liền thấy Chưởng môn nằm cứng trên vân sàng cả thân hình hiện lên sắc tím, hơi thở yếu nhược thần trí mơ hồ.

Tình hình ấy hiển nhiên đã bị người ám toán thân trúng cực độc, mới ra như thế. Nhất thời toàn thân chấn động, lớn bé đều tụ tập lại cả, nhưng dù đã dùng hết các phương thuốc quý nhất và cả dùng huyền công trị liệu, tất cả vô hiệu. Duy chỉ có lúc đang hấp hối nhờ Phi Vân Tử dùng chân khí trợ lực hỏi tên kẻ thù mới nghe Chưởng môn nhân ấp úm mơ hồ giống như là ba chữ:

- Tiêu Diêu... Du...

Nhưng ba chữ này chỉ là tên một chương trong Nam Hoa Kinh (Trang Tử) mà tất cả vẫn thường tụng học chứ đâu phải tên kẻ thù đã hãm hại Chưởng môn? Nhân có nhị lão Bạch Vân và Phi Vân suy luận tất đó là ba chữ hài âm của ý nghĩa "bạn của Tiêu Diêu", sau đó Bạch Vân Vũ Sĩ lại nhờ từng nghe giang hồ truyền tụng ở Lãnh Nam có ba vị võ lâm tự xưng Tiêu Diêu Tam Hữu tính tình cổ quái rất tinh thâm các loại độc được ám khí nên nghi tám phần đó là hung thủ. Rồi đó hai sư huynh đệ bàn luận lập tức tẩm liệm Ngọa Vân chân nhân rồi trao quyền Chưởng môn cho Phi Vân Tử trấn tọa

Võ Đang, còn Bạch Vân Vũ Sĩ xuất lãnh môn hạ bản lãnh tinh nhuệ xuất sơn tìm thù, đồng thời lưu ý tới mọi động tĩnh trong giang hồ.

Chuyện Yến Lăng Vân có hành động kỳ lạ ở Vi Sơn hồ, bọn hắc đạo đã truyền ngôn khắp giang hồ, tất nhiên Võ Đang Sơn có biết. Đúng lúc chàng và Địch Tiểu Diêu cùng đến nơi. Khi người thông báo vào bẩm lại vô ý nói thêm câu "Địch Tiểu Diêu chi hữu" (bằng hữu của Địch Tiểu Diêu). Mấy tiếng đơn giản ấy lọt vào tai Phi Vân Tử hơi giống với âm của ba tiếng "Tiêu Diêu Du" của sư huynh khi lâm chung, lão liền có sẵn thành kiến. Lại thêm ba sư huynh đệ lão đều có chữ "Vân" (mây), tiểu thư sinh kia lại có tên là Lăng Vân (lướt mây) hiển nhiên là có ý lăng mạ Võ Đang Tam Vân vậy. Xét mấy phương diện ấy, lão quyết định Yến Lăng Vân là người khả nghi, tất đến đây với âm mưu gì đó.

Do vậy khi mới nhập thất, lão mới có ngôn từ thần thái như thế, nhất là khi nhìn tận mắt tiểu thư sinh chưởng phát kinh lực có một luồng kỳ hàn thuần âm khiến lão càng tin chắc, chỉ sợ vạn nhất đối phương đào thoát thì phí uổng tâm cơ, liền bấm cơ quan bí mật để chiếm phần thắng. Trên đỉnh núi này từ các đời tổ sư trước đã vốn dụng thế núi và các hang động kiến tạo một địa huyết nằm sâu trong lòng núi, người rơi xuống đó dù có chấp cánh cũng khó bay ra. Dù cho chủ nhân không hại thêm, nhưng trong động một cọng cỏ không có, chỉ cần đói khát thì người sắt cũng chỉ sống được vài ngày là cùng.

Thêm nữa động ở trong ruột núi, cửa vào đã phong bế bất cứ ai có tâm kế cao tới đâu nhưng anh hùng không có chỗ dùng chỉ còn cách ngồi mà đợi chết hoặc tùy người xử trí. Nhưng lần này lại là ngoại lệ.

Ước khoảng bảy ngày sau khi Yến Lăng Vân bị rơi xuống huyết động, khi Phi Vân lão đạo mở cửa động sai người hạ dây xuống định bắt chàng lên mới phát hiện trong động trống không chẳng có một người. Điều đó thực mới là kỳ quái. Chẳng những thế môn hạ Địch Tiểu Diêu bị cầm tù trong Tàng Kinh Các cũng đột nhiên thất tung mấy hôm sau.

Hiển nhiên hai thiếu niên cùng đến đây một lượt đã được cao nhân nào đó cứu thoát. Thiết tưởng Võ Đang phái là một môn phái đứng đầu võ lâm, ngạo nghễ giang hồ, nay ở ngay trọng địa mà bị mấy sự việc bất ý liên tiếp thì sự chấn kinh đến độ nào không nói cũng biết. Vì lý do ấy toàn sơn kinh dị như kẻ địch đã tới bên lưng suốt ngày đêm cẩn mật chuẩn bị.

Mười mấy ngày trôi qua rất yên tĩnh, tra xét khắp nơi không hề đạt được chút kết quả. Vô hình trung tình hình căng thẳng giảm bớt, sự canh phòng tự nhiên có phần lơ

lông. Thêm nữa đang mùa Trung Thu trời cao mây trắng, các khách du hành hương đến ngày càng nhiều nên mọi nơi quán vũ đền miếu thêm phần bận rộn. Phần đông cao thủ Võ Đang đã theo Bạch Vân Vũ Sĩ xuống núi tìm thù chưa về, thực sự việc canh phòng cũng không thể nào chu tất hết được.

Đang là trước đêm Trung Thu một ngày lại có chuyện lạ phát sinh. Đêm ấy, trăng đẹp như tranh, trời xanh muôn dặm, có hai dạ hành nhân cùng tìm đến Võ Đang Sơn. Một người tránh con đường chính theo lối Xả Thân Nhai lên núi lén lút phóng hỏa Tam Nguyên Quán, rồi mới lên thẳng ngọn Thiên Trụ Phong, xem ra tuổi tác mới khoảng trên dưới hai mươi mặc một áo xanh, đầu đội khăn nho sĩ thân hình nhanh lẹ như gió, cử động chỉ thấy một luồng ảnh đậm bạc rõ ràng khinh công tạo chỉ cực cao. Còn một người mặt đẹp như ngọc cũng ăn mặc lối nho sĩ toàn thân trắng bạch, sau lưng có đeo trường kiếm từ phía tả ngọn núi lên tới tận Kim Đỉnh.

Mục đích của cả hai tựa hồ như đều nhắm Tổ Sư Điện. Bấy giờ chính đã đến canh ba, khóa kinh cuối cùng trong các miếu vũ đã xong, toàn bộ đã ngủ say. Nhân vì tiếng chuông báo lửa ở Tam Nguyên Quán nổi lên rộn rã, tất cả kinh tỉnh vội vàng khoác áo chạy đến cứu hỏa. Phi Vân lão đạo liền rời đan phòng ra tận Tổ Sư Điện quan sát. Lão cảm giác chuyện này bất thường, có người cố ý lên núi quấy rối. Liền hạ lệnh một mặt canh phòng cẩn mật, một mặt tự tin Võ Đang là đất thánh địa, phát nguồn của võ học bất luận bạch hay hắc đạo không ai dám mạo phạm đốt cháy miếu điện. Vì Tam Nguyên Điện là nơi cất giữ tiền bạc lương thực, rất trọng yếu đối với tất cả mọi người trên núi. Lão đạo nhân nhìn thấy lửa bốc lên cao đang lúc gió tây bắc thổi mạnh bất giác lão thất kinh vội vàng thân tự phi hành đến.

Không ngờ chính lúc ấy, hai dạ hành nhân trẻ tuổi không hẹn mà cùng tới nơi, một đông, một tây phi thân nhập Tổ Sư Điện. Đang là đêm sâu trời tối mù không nhìn rõ cảnh vật và đang trong lúc hỗn loạn không ai có thể ngờ kẻ địch dám mạo hiểm đến thế.

Thực là kỳ lạ, hai dạ hành nhân ấy dường như rất quen đường lối, thẳng đường phi hành tới đan phòng của Phi Vân Tử. Người đi đầu là thiếu niên áo bào xanh. Sau khi vào thất, cước bộ thập phần cẩn thận đưa mắt nhìn quanh, dưới ánh sáng trăng lọt qua song cửa sổ, y tra xét kỹ lưỡng như tìm vật gì đó trong phòng vậy.

Chính vào lúc ấy, thiếu niên áo trắng cũng phi thân tới. Họ dường như không hề quen biết, nhất là thiếu niên áo trắng vừa thấy trong phòng có người liền hạ thủ trước, song chưởng phân tách, tả thủ đặt ngang ngực, hữu thủ vươn chỉ như kiếm chớp nhoáng đánh tới yếu huyệt đối phương. Hiển nhiên y sợ phải kéo dài sinh biến nên hạ thủ liền xuất độc chiêu quyết hạ địch thủ.

Cứ theo lý thì trong đêm tối thân y nhẹ như chim én, vào phòng không một tiếng động, tấn công đối phương khi chưa kịp phòng bị thực là khéo dễ đoạt thắng lợi. Nào ngờ thiếu niên áo xanh uyển chuyển như có mắt sau lưng. Chỉ thấy y không đợi địch nhân đến gần liền xoay thân, hữu thủ vung múa lên, bốn luồng sáng rít lên cuốn tới. Thiếu niên áo trắng đương nhiên không phải là kẻ yếu, lâm nguy không loạn, lập tức thân hình thu lại biến thể Thiên Kim Trụ vừa thoái vừa tiến, xuất luôn Toàn Phong Cước quét tới.

Chiêu thức vượt ra ngoài bình thường giống như liễu mạng, khiến nhất thời thiếu niên áo xanh không biết phản ứng ra sao, vì y không thể buông binh khí, thể tấn công của đối phương lợi hại lại bức bách gần tới thân không tránh không thể được. Vả chăng, y lại không có ý dả thương địch thủ, do đó vì bản năng, y lập tức thu thân cấp tốc di hình hoán vị. Mấy chiêu ác đấu nếu không ở nơi này, giờ này tất sẽ có người buộc phải bại rồi. Nếu trong phòng không bố trí cơ quan mai phục thì có lẽ thân pháp xoay xở sẽ linh động hơn.

Bỗng nhiên có tiếng động lớn, cả hai người đều rơi xuống đất, đúng là cục diện lưỡng bại câu thương (cả hai đều bại) tự nhiên hai người đâm đầu vào lưới Võ Đang phái. Động huyết không lấy gì làm rộng, chu vi chỉ khoảng vài thước, áo hai người quần vào nhau rất khó gỡ ra.

Thực ra huyết động này của Võ Đang tuy sâu lắm nhưng chỉ cách cửa động trên dưới mười trượng, rơi xuống không đến nổi tan xương nát thịt. Hai thiếu niên lại có khinh công cực cao nên tạm thời không bị tổn thương. Dưới đáy động, nước đọng thành ao nên khi rơi xuống cả hai đều ướt đầm. Tất cả người nào nếu chỉ đứng trên Thiên Trụ Đỉnh nhìn xuống đáy huyết chỉ tưởng đến ao nước này là tận đáy rồi, không ai biết dưới đáy ao còn có một đường hầm kín âm u. Hai thiếu niên vì cùng chung số phận hãm nhập huyết động Võ Đang nên rồi giảm dần ý đối địch.

Đại đa số người học võ đều luyện mắt nhìn trong đêm tối, lúc này từ từ lấy lại bình tĩnh cả hai đều phát hiện nhau là thiếu niên anh tuấn. Thiếu niên áo xanh sau một lúc nghỉ ngơi liền quay xuống đáy hồ thám hiểm, miệng luôn kêu tên Yến huynh đệ. Thiếu niên áo trắng nghe tên ấy mặt liền biến sắc, nổi giận quát:

- Tôn giá và quái thư sinh Lăng Vân Yến tiểu tặc quan hệ thế nào, xin nói thực cho biết?

Rõ ràng y hỏi đó là Yến Lăng Vân bị người đời ngoa truyền là "thư sinh quái dị". Thiếu niên áo xanh lạnh lùng đáp:

- Bằng hữu của tại hạ chỉ có họ Yến tên Lăng Vân chứ không có tên "quái thư sinh" lẽ nào lại gọi là Lăng Vân Yến?

Tiếp đó lại nói:

- Huynh dài không tra xét cho rõ ràng, vạn dặm xa xôi đến nơi này lụy cho tại hạ quá lắm.

Nếu không có thiếu niên áo trắng vào phòng liền xuất độc thủ, họ nào bị kết quả thế này? Cả hai đột nhiên im lặng, không khí trầm lắng ngột ngạt. Cuối cùng thiếu niên áo trắng nhẹ thở dài nửa tựa như nói nửa tựa như hỏi đối phương.

- Chẳng lẽ Yến Lăng Vân bị tù khốn ở Võ Đang không phải là kẻ thù nhà ta? Thế sao giang hồ lại có lời đồn ấy?

Thiếu niên áo xanh tiếp đáp:

- Bằng hữu tại hạ Yến Lăng Vân tuổi còn quá trẻ lại là một thư sinh mới ra khỏi nhà lần đầu, chẳng những chưa tới Kim Lăng mà đến uy danh giang hồ còn chưa có, đâu lẽ kết thù oán với ai, có lẽ có oan uổng gì chăng?

Mấy lời ấy có lực mười phần khiến thiếu niên áo trắng vội hỏi:

- Sao huynh dài biết rõ hành tung của tiểu đệ đến thế? Huynh dài có thể cho tiểu đệ biết tôn danh và môn phái được chăng?

Thiếu niên áo xanh đáp không chút phân vân:

- Tiểu đệ Đông Hải môn hạ Cát Quỳnh, đối với hành động của huynh dài, bất quá chỉ nghe thoáng qua ngẫu nhiên nghe rằng quý đồng bạn đã bị lệnh thúc cứu lầm là họ Địch môn hạ Võ Đang, kỳ thực đại danh của tôn giá cũng chưa hề biết.

Thiếu niên áo trắng liền đáp:

- Tiểu đệ Kim Lăng Bạch Phụng Tiên năm xưa từng bá kiến qua Đông Hải Thanh Liên đạo trưởng, tính ra hai bên cũng có một nguồn gốc, xin nguyên lượng cho tội lỗi mãng vừa qua.

Họ càng nói càng thân thiết, thiếu niên áo xanh lắc đầu:

- Đâu ai dám trách huynh dài, coi như ta hiểu lầm nhau vậy thôi.

Tiếp đó tức giận nói:

- Võ Đang phái thực khinh người! Chúng ta tuyệt không thể ngồi đợi chết, sao không leo lên trên thử xem sao?

Đồng thời Bạch Phụng Tiên cũng hòa theo:

- Sở kiến Cát huynh cực đúng! Đi! Giả như nắp đóng cửa động không quá dày thì bảo kiếm tùy thân của tiểu đệ cũng đủ sức phá.

Tiếp liền lật tay rút kiếm, mượn ánh sáng sáng rực của lưỡi thép dẫn đường, hai người một sau một trước leo lên bên trên. Quả có kỳ quái, họ leo lên một lúc chột đến một mặt phẳng khá rộng không nhìn thấy tận cùng và rất bằng phẳng và cứ thế họ đi miết không biết đâu là chỗ dừng.

Thêm nữa trong động không trăng sao, chỉ biết cứ cúi đầu đi tới trước không biết qua bao nhiêu lâu. Chính khi họ đang ngờ ngờ vực vực bất định hốt nhiên cảm thấy gió mát thổi vào mặt, không khí dần dần trong lành. Lại hốt nghe một âm thanh già lão mơ hồ vọng lại:

- Tiểu huynh đệ! Không sai, không sai, đúng là là như thế ấy!

Nhân đó lập tức hai thiếu niên phấn chấn tinh thần song song cảnh giác hơi dừng chân, đề khí rồi gia tốc tiến mau hơn. Không ngờ đi chẳng bao lâu, chuyển qua mấy lần quanh co bỗng thấy thế động rộng hẳn ra nhìn xa được hơn trăm bước có một thạch thất lớn.

Nhìn vào trong ấy thấy một già một trẻ đang ngồi đối diện trao đổi chiêu thức với nhau. Nhất là vị thiếu niên áo xanh kia nhận ra ngay người trẻ là Yến Lăng Vân.

Thiếu niên tên Cát Quỳnh tươi hẳn sắc diện phi thân lướt tới trước, có lẽ y quá mừng nên quên tất cả, tiếng chân kinh động cả người trong thạch thất. Do đó vị lão nhân nhận ra tức thì dừng tay, tung thân ra ngoài cửa chuyển thân quay vào trong quát:

- Người đến là ai? Mau mau báo tên để lão nghe xem có đủ tư cách mời vào Bách Linh động này không?

Thân hình lão gầy ốm, tóc tai rối bù mặc áo lam ngắn tới gối, mũi ngửa lên trời râu trắng mọc rậm loạn đầy mặt, hai con mắt kỳ quái vừa hoạt kê vừa dễ sợ, khẩu khí rất ngông cuồng. Thiếu niên áo xanh không đáp thẳng mà cứ lớn tiếng gọi:

- Yến huynh đệ! Ta tìm người thật là khổ sở!

Theo lời chậm bước vào trong thạch thất. Quả nhiên người trẻ tuổi ấy là Yến Lăng Vân, chàng nghe tiếng gọi rất quen thuộc đang định trả lời, bỗng nghe lão quái nhân cất tiếng cười ha hả:

- Thì ra nhị vị là Cung chủ Hải Long Vương! Ha... ha... ha...

Lão chuyển nhìn Yến Lăng Vân:

- Tiểu huynh đệ! Mau tiếp đón khách quý của người đi!

Bấy giờ hai thiếu niên đã từ chỗ tối đi vào vùng có ánh sáng, hai má đỏ hồng cùng nhìn nhau kinh ngạc, rồi lại cùng bật cười. Thì ra cả hai đều là gái cải nam trang giả thư sinh! Lúc ấy cả hai đều cởi bỏ khăn nho sinh, mái tóc dài óng mượt buông xõa nhưng y phục chưa khô hẳn, hai bộ ngực nhô cao uyển chuyển chỉ vì lúc này ở trong hoàn cảnh hiểm nguy cả hai đều kinh hoảng không ai tự biết.

Rõ ràng người tự xưng là Cát Quỳnh là Hồng Lăng Nữ Cát Phi Quỳnh. Yến Lăng Vân vừa nhìn là nhận ra liền, lập tức chàng bước ra nghênh đón kinh ngạc:

- Cát nữ hiệp sao lại đến đây? Mời vào mau! Mời.

Câu nói của chàng tuy cũng thân thiết nhưng không có lời nào an ủi. Hồng Lăng Nữ thê thảm gượng cười:

- Nói còn dài lắm, đợi có dịp sẽ phụng cáo.

Tiếp đó nghiêng thân chỉ Bạch Phụng Tiên:

- Vị này là Kim Lăng nữ hiệp Phụng Tiên, người gọi là Ngọc Quan Âm.

Nàng cười dịu dàng tiếp:

- Người ta từ thiên lý đến đây đâu chỉ phải tìm người?

Chàng vội cung thủ lễ với Ngọc Quan Âm:

- Tại hạ nghe từ lâu Kim Lăng địa linh nhân kiệt, tự hận vô duyên chưa có dịp tới lăng du và không biết Bạch nữ hiệp do đâu nghe được tiện danh, vì sao lại xa xôi cực khổ? Xin cho được biết?

Chàng ôn văn nho nhã khiêm nhường đầy lễ nghi, sắc mặt thành khẩn nhìn qua đã biết ngay là một thiếu niên đôn hậu trung thực quyết không thể là người tàn ác, do đó Bạch Phụng Tiên lập tức đỏ ửng mặt uyển chuyển đáp:

- Gia tổ vì bị ác đồ dả thương, giang hồ có người giá họa vu oan cho thiếu hiệp. Cát tử tử đã thay mặt thiếu hiệp nói rõ, xin cầu thiếu hiệp hải hàm lượng thứ!

Yến Lăng Vân không hề để ý, dẫn nhị nữ vào thất và giới thiệu quái lão nhân:

- Vị này là chủ nhân ở đây Công Tôn lão nhân, cũng có tên Bách Linh Tẩu.

Đồng thời vị lão nhân ấy nghe hai nữ nhân gọi hai tiếng Công Tôn, diện sắc có ý không vui tay chỉ vào mình cười ha hả:

- Nhị vị nữ hiệp xin đừng gọi thế, cứ gọi lão phu là Quỷ Ảnh Lang Quân là hỗn danh năm xưa của lão phu, không nghe dễ sợ hơn sao?

Vừa nghe lời ấy Yến Lăng Vân chẳng lấy gì làm lạ nhưng hai nữ nhân tức thì kinh hoảng quỳ xuống làm lễ bái kiến. Nhân vì vị Công Tôn lão nhân này năm xưa được gọi là Võ Lâm Nhất Quái võ công tuyệt kỹ, hành bối cực cao là người vừa thiện vừa ác, lúc chính lúc tà hành tung nhập thần xuất quỷ không một ai biết lai lịch của lão và cũng chẳng ai biết nơi trú thân, bất luận hắc đạo hay bạch đạo nghe tên là sợ hãi không dám bất kính, không ngờ nay lại ở nơi này.

Nhất là hai nữ nhân càng lấy làm kỳ, bằng ấy niên kỷ mà vẫn xưng huynh gọi đệ với Yến Lăng Vân rất ư thân thiết. Quỷ Ảnh Lang Quân Công Tôn Minh vừa thấy hai cô nương quỳ xuống bái lạy lập tức đưa đơn chưởng lên một luồng kinh lực bức bách hai nàng dừng chân, rồi lão cười lớn:

- Xin miễn, xin miễn, nhị vị là bằng hữu của tiểu huynh đệ lão phu, chúng ta kết bạn xa không bằng người thân cận, lão nhân gia ta đâu dám nhận là trưởng bối!

Quét mắt nhìn hai cô nương, lão quay sang nói với Yến Lăng Vân:

- Ta nói cho tiểu huynh đệ nghe này, hai vị khách đẹp này đường xa tìm đến đây, chúng ta nên tiếp đón thế nào cho phải?

Không đợi chàng đáp, lão tiếp luôn:

- Nhị vị giai nhân quần áo còn ướt quá, hang động này lại không có quần áo để thay, ta làm chủ nhân không biết sao được. Bây giờ xin mời ngồi dụng công theo phương pháp sư truyền để cho người huynh đệ của ta thi triển Lục Dương Thần Công quạt khô quần áo nhị vị và biết đâu nhị vị chẳng sở đắc được thêm phần công lực chút nào chăng?

Quay qua Yến Lăng Vân, lão gật gật đầu:

- Lão ca sẽ đi gọi một con vượn nhỏ kiếm cái gì ăn, tiểu huynh đệ hãy đem công phu ta truyền thuận dương chân khí giúp nhị vị khách đẹp một phen nhé!

Lão vừa dứt lời, nhị nữ chỉ thấy trước mắt hoa lên, chẳng còn nhìn thấy quái nhân Công Tôn Minh đâu nữa, quả là danh bất hư truyền. Bấy giờ trong bụng Cát Phi Quỳnh rất vui vẻ vì chàng gặp được kỳ duyên, tâm trạng nàng sôi nổi như có muôn ngàn lời nhưng không tiện nói cùng chàng, nàng kéo Ngọc Quan Âm ngồi xuống một tảng đá, Yến Lăng Vân mỉm cười:

- Xin nhị vị nữ hiệp hãy tự hành dụng công, tiểu đệ xin thi triển chút tài mọn.

Tiếp đó mắt chàng hơi nhắm lại, lui lại vài bước đơn chưởng cách không giơ lên. Thật không thể tin, hai vị cô nương lập tức cảm thấy một khí dương hòa phủ xuống toàn thân mềm mại từ đầu bao bọc toàn thân đầy sáng khoái. Mỗi nàng tự vận hành khí,

trong nội tạng tức thì có một luồng nhiệt lực lưu chuyển khiến tứ chi bách cốt đều thấy thư sướng. Thêm nữa cả hai nàng đều xuất thân từ võ học thế gia, kiến văn quảng bác hiểu ngay tình hình này chẳng khác gì cách không truyền công tiếp sức cho hai nàng sẽ tiến bộ rất nhiều và đó là ý thành toàn của lão quái nhân kia. Hai nàng lập tức tĩnh tâm theo phương pháp riêng của mình hành công thêm.

Không biết qua bao lâu, cả hai nàng chỉ biết toàn thân tinh lực sung mãn, chân khí đầy đủ hơn thường khi. Đột nhiên bên tai nghe có tiếng lão quái nhân:

- Đủ rồi! Đủ rồi! Tiểu huynh đệ ta lấy lễ ấy dâng khách quý thực khó gặp, khó gặp. Hôm nay lão ca ta đặc biệt hoan hỷ, chúng ta hãy uống với nhau một bữa đi!

Nhị nữ mở mắt nhìn, chẳng những y phục trên thân đã khô hẳn mà trên bàn đã bày từ lúc nào rất nhiều trái cây lạ và có cả rượu nữa. Lại có bốn con vượn nhỏ đứng hầu cận xung quanh đưa tám con mắt nhỏ như hạt châu lấp lánh chuyển động nhìn tất cả.

Thực là việc không thể tưởng tượng, qua một lúc nguy hiểm lại gặp kỳ ngộ này, nhất là Ngọc Quan Âm vội vàng đứng dậy, nghiêng thân:

- Bạch Phụng Tiên được nhị vị ban ân lớn thế này, suốt đời xin không dám quên.

Bốn người ngồi quây quần, vừa ăn vừa kể lại những chuyện mình đã trải qua. Hãy nói về Yến Lăng Vân trước. Nguyên sau khi chàng rơi xuống liền bất tỉnh hôn mê, nhưng đó lại là điều may lớn cho chàng vì nước hồ dưới đáy chính là một thứ nước tinh chất đọng lại lâu năm được các kỳ hoa dị thảo dung hóa có thể lọc sạch nội tạng, làm mắt sáng hơn. Sau cùng được vị Công Tôn lão nhân này phát hiện, vị lão nhân này mười năm trước về ẩn cư ở đây, vừa nhìn thấy Yến Lăng Vân mi thanh mục tú, lão liền có hảo cảm, lão cứu chàng tỉnh dậy, khi lão vừa chạm vào người chàng lão nhận ra có một lực phản chấn lại, như trong người chàng có một cương khí hộ thân rất thâm hậu. Đến khi lão thu hết chân khí áp chưởng vào Mệnh Môn của Yến Lăng Vân, lão cảm thấy chân lực càng tăng, và kéo theo luồng khí nóng trong người chàng chạy hừng hực như muốn thoát ra ngoài.

Sức phản chấn ấy mãnh liệt đến độ khai giải hết kinh kỳ bát mạch trong người lão. Lão tỉnh ngộ hiểu ra trong người tiểu thư sinh này có sẵn chân khí thuần dương là điều lão rất cần để trị liệu thương thế bản thân vì khi xưa lão đã bị tẩu hỏa trong lúc bôn tẩu giang hồ. Lão lấy làm vui mừng khôn xiết và thầm cảm tạ trời đất giúp lão, cứu người tức là tự cứu mình, lão thi triển hết công lực bình sinh cứu tỉnh tiểu thư sinh.

Bị chân khí dồn dập của lão quái nhân tuôn vào người, Yến Lăng Vân tỉnh dậy, chàng mở choàng mắt phiên thân ngồi lên vừa nhìn thấy lão nhân xung quanh có mấy

con vượn, chàng tưởng mình đã bị Võ Đang giam giữ chờ giờ xử trí. Lập tức chàng phần nộ quát to:

- Võ Đang Sơn các người tự xưng danh môn chính phái mà ngậm máu phun người hoành hành vô lễ chẳng khác nào bọn lục lâm cường bạo, tiểu sinh thực lấy làm thẹn cho các người.

Nhờ câu ấy quái nhân Công Tôn Minh đã hiểu sự việc, hơn nữa lão liền cười ha hả:

- Tiểu huynh đệ, lão hủ không phải là người của Võ Đang phái đâu! Bọn lão trâu dê kia thật là khả ố!

Sau đó lão cho biết tính danh và kể sơ qua tình trạng hiện nay của chàng. Yến Lăng Vân vội vàng quỳ xuống bái tạ, lão quái nhân cười đáp:

- Kỳ thực trong thân thể huynh đệ đã có sẵn huyền công vô thượng, bất quá chỉ là hôn mê nhất thời chẳng cần lão hủ đây cứu cũng sẽ tự tỉnh. Không biết tôn sư là bị kỳ nhân nào mà có công lực thông thiên đạt địa đến mức ấy, xin cho lão hủ biết được chăng?

Bị hỏi câu ấy chàng hoang mang gãi tai rồi lắc đầu đáp:

- Tiểu sinh là Yến Lăng Vân ở Hoài Nam, tuyệt không có sư phụ, lần này chính vì muốn tìm sư phụ mà đến đây và bị Võ Đang Phi Vân lão đạo hãm hại.

Lời chàng tuy rất thành thật không hề giả nhưng lão nhân vẫn chưa hiểu, lão vịn hỏi:

- Thế thuần dương thần công trong thân tiểu huynh đệ do đâu mà có?

Câu hỏi ấy khiến chàng giật mình tự nghĩ:

"Phải rồi, thời gian gần đây xảy ra bao nhiêu việc lạ có lẽ trong thân ta có gì đó khác thường mà ta không biết chăng?"

Bất quá chàng chỉ nghi ngờ như thế không dám đoán định. Nhìn thấy Quỷ Ảnh Lang Quân Công Tôn Minh tuy diện mạo cổ quái nhưng ánh mắt ôn hòa, định cư nơi đây sai khiến cả bọn vượn nhỏ rõ ràng phải là một cao nhân tinh thông võ học, tại sao không bái vị này làm sư phụ học võ? Nhân vậy, chàng cung thân nói:

- Tiểu sinh thực không tự biết. Như được lão tiên bối gia ân, kính xin thu tiểu sinh dạy dỗ cho chút nào được chăng?

Sắc mặt chàng nghiêm trang thành khẩn xác thực lời phát tự tấm lòng chân thật. Như vậy khiến Công Tôn Minh xúc động, lão nghĩ thầm:

"Nếu được một người có kỳ tài thiên hạ này để ta truyền thụ y bát phải chăng tu tập mấy kiếp mới được phúc duyên lớn ấy? Nhưng tiểu tử này kỳ môn bát mạch đã thông, đã đạt tới cảnh giới tối cao của người võ học, ta dám mạo muội xưng làm thầy, chẳng là mai một kỳ tài của trời đất lắm ư?"

Nghĩ vậy lão bật cười:

- Lão hủ nguyên ở Thiên Sơn tuy cũng có chút tên mọn trong võ lâm nhưng không dám nhận phúc lớn ấy. Nếu các hạ không chê, chúng ta chỉ nên kết làm bạn vong niên là đủ lắm rồi, hay là có bao nhiêu tài mọn, lão hủ xin truyền thụ hết cho tiểu huynh đệ như một lễ ra mắt nhau được chăng?

Hai người cùng hoan hỷ làm lễ lão huynh, tiểu đệ mặc dù tuổi tác sai biệt nhau rất nhiều. Sau đó Yến Lăng Vân kể lại tường tận gia thế chàng và chuyện gặp gỡ lạ lùng trên núi Đồ Sơn cho Công Tôn Minh nghe, lão quái nhân bất giác cả kinh:

- Nam Bắc Âm Dương Nhị Tuyệt Tiên Luân, Vạn Phương nhị lão tuy hành vi bất chính vô ý diệt thân nhưng như đã truyền hết công lực lại cho tiểu đệ cũng đâu phải không để lại công đức gì?

Đồng thời lão lại giải thích cặn kẽ cho chàng nghe:

- Tiểu huynh đệ đã vì ngẫu nhiên mà được hai loại huyền công vô thượng Lục Dương Ly Hỏa và Tam Âm Quý Thủy chưa hề có trường hợp ấy trên đời, cũng nhờ bản chất tiểu đệ thuần hậu nên được trời ban công lực tương đương với sự tu luyện trăm năm mới đạt được tới cảnh giới tối cao của võ học ấy. Còn về phương diện ứng dụng, tâm pháp của bản môn, ta e rằng bác tạp khó giúp tiểu đệ đạt đại thành. Theo lão ngu huynh, tiểu đệ cứ theo tình hình trên Đồ Sơn khi ấy dùng tâm pháp của Nho gia tham chiếu trong tám chữ: Định, Tĩnh, An, Lự, Đắc, Ngụy, Vi, Tinh rồi dần sẽ tự phát huy được chân lực, mai đây ngu huynh sẽ tìm kỳ nhân thiên hạ cho tiểu đệ bái sư để khỏi phụ trời cao ban cho đệ kỳ năng này và ngu huynh cũng được hưởng chút thơm lây.

Từ đó tiểu thư sinh Yến Lăng Vân tạm ở Bách Linh động. Công Tôn lão nhân quả đã đem hết tuyệt kỹ bản thân truyền thụ lại cho chàng các chiêu pháp đã giúp lão thành danh giang hồ từ Quỷ Ảnh Thân Pháp, Bách Linh Chưởng, cho đến độc môn Ngân Hà Kiếm Quyết của phái Thiên Sơn. Yến Lăng Vân, tựa hồ sinh ra đã túc căn lại thêm trí tuệ cực linh mẫn, bất cứ gì chàng chỉ cần nhìn qua là không thể quên, nghe một hiểu mười, vừa học là đã đạt tới chỗ tinh diệu nên tiến bộ hơn người thường rất nhiều. Ấy là chưa nói tới chàng vốn tinh thông tâm pháp Nho gia đem ra vận dụng với thần công bản thân đêm ngày tham luyện, tuy vậy vì thời gian quá ngắn chàng cũng

chưa phát huy được hết chỗ diệu dụng của Lục Dương, Tam Âm nhưng có chút thành tựu đủ để đứng vào hàng cao nhân hiện thời.

Điều thiếu sót lớn nhất của chàng chính là kinh nghiệm lâm chiến. Bởi vậy ngày nào Công Tôn lão nhân cũng giao thủ cùng chàng, giúp chàng luyện tập phản ứng đối phó với địch thủ. Thấm thoát đã qua vài tháng, chàng vốn là người thuần khiết nhân hậu, đối với sự hiểu lầm của Võ Đanh chàng đã hầu quên sạch. Vừa lúc ấy hai cô nương này tìm đến.

- o O o -